

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/230/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1507207404
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1507207404.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a JUDr. Romana Huszára, v právnej veci navrhovateľa: RS INVESTMENT LTD, Egmont street, Kingstown, Saint Vincent, reg. č. 15959, IBC 2007, zast. Mgr. Zuzanou Valúchovou, advokátkou v Bratislave, Podbrezovská 39, Advokátskou kanceláriou Kovár a partneri, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Vajnorská 8/A, a Advokátskou kanceláriou Kucek, Havlík & Partners, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 12, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Bratislava, Štefanovičova 5, o náhradu škody, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 17. januára 2013 č.k. 16C/38/2007-393 a uzneseniu rovnakého súdu zo dňa 14. februára 2013 č.k. 16C/38/2007-400 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, týkajúce sa náhrady trov mení tak, že odporca je povinný zaplatiť náhradu trov konania navrhovateľa, predstavujúcu náhradu súdneho poplatku vo výške 99,58 euro a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 229.325,09 euro, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku Advokátskej kancelárii Kucek, Havlík & Partners, s.r.o.

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 4.473.112,35 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % od 13.3.2007 až do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Návrhom zo dňa 13.3.2007 sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi náhrady škody vo výške 137.288.994,60 Sk (4.557.159,74 €) s prísl. Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že došlo k vzniku škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia, vydaného v súvislosti s registráciou obchodnej spoločnosti IMMO.SK, s.r.o., Stará Vajnorská 19, Bratislava 832 45, IČO : 35 846 950, zapísanej v OR OS Bratislava 1 vo vložke č. 27697/B, Oddiel s.r.o. (ďalej IMMO SK) za platiteľa dane z pridanej hodnoty (ďalej DPH), nesprávnym úradným postupom v kombinácii s vydaním nezákonných rozhodnutí Daňovým úradom Bratislava I (ďalej DÚ BA I), čím následne došlo k porušeniu práv a právom chránených záujmov IMMO SK, ktoré viedli k majetkovej ujme IMMO SK a teda vzniku škody na strane právneho predchodcu súčasného navrhovateľa, na ktorého prešli nároky z náhrady škody.

IMMO SK Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 14.4.2006 postúpila pohľadávku, ktorá je predmetom konania na Ing. Miloslava Durca, vtedajšieho spoločníka spoločnosti IMMO SK. Navrhovateľ - RS INVESTMENT LTD svoju aktívnu legitímáciu v konaní preukázal Zmluvou o postúpení predmetnej pohľadávky, uzavretou dňa 27.4.2009 s Ing. Miloslavom Durcom.

Súd prvého stupňa vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 18.2.2009 č.k. 16C/38/2007-184, ktorým prvostupňový súd návrhu navrhovateľa v rozsahu náhrady škody vo výške 4.473.112,35 eur spolu s príslušenstvom vyhovel a návrh v časti zaplatenia sumy 84.047,39 eur zamietol. Súd rovnako

zamietol aj návrh voči DÚ BA 1 a Slovenskej republike - Daňovému riaditeľstvu SR Banská Bystrica. Krajský súd v Bratislave predmetný rozsudok potvrdil svojim rozhodnutím zo dňa 30. júna 2009, č.k. 5Co/190/2009-210. Odporca podal vo veci dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod. sp. zn. 3 Cdo 323/2009 dňa 15.3.2012 odmietnuté. V predmetnej veci podal Generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20.03.2012 rozsudok Okresného súdu Bratislava V a Krajského súdu Bratislava zrušil v časti výrokov o povinnosti odporcu na náhradu škody vo výške 4.473.112,35 eur s príslušenstvom a v časti náhrady trov konania. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že oba sudy sa nedostatočne vysporiadali s otázkou, či príčinou škody je nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie a v nadväznosti na to posúdenie námietky premlčania. Otázkou náhrady škody a jej výšky sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nezaoberal. V intenciach odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa riadil prvostupňový súd, ktorý

- 3 -

5Co/230/2013-432

5Co/231/2013

v ďalšom konaní konal už len s odporcom Slovenská republika - Ministerstvo financií Slovenskej republiky a vec opätovne prejednal v naznačenom smere.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, oboznámil sa s obsahom spisového materiálu, znaleckým posudkom znalca doc. Ing. Anny Harumovej, PhD., rozhodnutím KS BA č.k. 1S 11/2005, Žiadosťou o prerokovanie nároku na náhradu škody, Oznamením o prešetrení sťažnosti Daňovým riaditeľstvom SR z 25.8.2004, Rozhodnutiami Ministerstva financií SR z 17.10.2005, rozhodnutiami Daň. riaditeľstva SR o vyhovení protestu prokurátora a zrušení rozhodnutia Daň. úradu BA 1, faktúrami, Zmluvami o postúpení pohľadávky, žiadosťami o registráciu DPH IMMO SK, rozhodnutím DU BA 1 o zamietnutí registrácií, Platobným výmerom na DPH, Dohodami o vzájomnom vysporiadaní, Leasingovou zmluvou, Zmluvou o prevode obchodného podielu, odvolaním a dovolaním odporcu, mimoriadnym dovolaním, rozhodnutiami Krajského súdu Bratislava, Najvyššieho súdu SR a ďalším spisovým materiálom a zistil nasledovné :

Spoločnosť IMMO SK podala dňa 15.01.2003, 28.02.2003 a 29.05.2003 žiadosti, kde deklarovala, že splnila všetky zákonné podmienky, ktoré musí osoba podliehajúca dani splniť podľa ustanovenia § 4 odsek 1 vtedy platného Zákona o dani z pridanej hodnoty č. 289/1995 Z.z. (ďalej zákon). V zmysle vyššie uvedeného ustanovenia, žiadosť o registráciu je povinná podať osoba podliehajúca dani, ktorá za najbližšie najviac tri predchádzajúce po sebe idúce kalendárne mesiace dosiahne obrat 750.000,- Sk, a to najneskôr do 20. dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom dosiahne tento obrat. Žiadosť o registráciu sa podáva na osobitnom tlačive vydanom Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo"). Osoba podliehajúca dani je platiteľom odo dňa registrácie. O registrácii platiteľa vydá daňový úrad osvedčenie o registrácii.

Podľa § 4 ods. 4 zákona, platiteľmi môžu byť aj osoby podliehajúce dani, ktorým nevznikla povinnosť registrácie podľa odsekov 1 až 3, ak daňový úrad uzná oprávnenosť žiadosti o registráciu a vydá osvedčenie o registrácii; tieto osoby sú platiteľmi dňom uvedeným v osvedčení o registrácii.

Právom a/alebo povinnosťou osoby podliehajúcej dani je stať sa platiteľom dane z pridanej hodnoty. Platiteľom dane sa stane osoba podliehajúca dani tým, že ju správca dane zaregistruje a vydá jej osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty. Základným právom platiteľa je potom právo odpočítať si daň (§ 20 a nasledujúce zákona) ktorú zaplatil inému platiteľovi (právo na odpočet dane) a povinnosťou je platiť daň (§ 14 a nasledujúce zákona) pri zdaniteľných plneniach, ktoré urobil.

- 4 -

Správca dane vydal dňa 31.1.2003 Rozhodnutie č. 600/3100/9845/03, dňa 25.03.2003 Rozhodnutie č. 600/420/30391/03 a dňa 16.07.2003 Rozhodnutie č. 600/420/95723/03 (ďalej registračné rozhodnutia), v ktorých konštatoval, že nevyhovel žiadostiam spol. IMMO SK o registráciu za platiteľa DPH a to v zmysle ustanovenia § 4 odseku 4 vyššie cit. zákona, teda nie v zmysle podaných žiadostí spol. IMMO SK o registráciu za platcu DPH podľa § 4 ods. 1 zákona.

Až na základe štvrtej žiadosti IMMO SK zo dňa 20.08.2003, v ktorej znovu deklarovala opätovné splnenie zákonných podmienok, ktoré musí osoba podliehajúca dani splniť podľa ustanovenia § 4 odsek 1 zákona, správca dane už túto žiadosť rešpektoval a vykonal registráciu IMMO SK a vydal IMMO SK osvedčenie o registrácii za platiteľa DPH. Následne spol. IMMO SK podala za obdobie prvého zdaňovacieho obdobia - október 2003 daňové priznanie, v ktorom si uplatnila svoje právo na odpočet dane ako keby bola registrovaným platiteľom DPH od 01.02.2003. Správca dane odmietol právo IMMO SK na odpočet - vykonal daňovú kontrolu a rozhodnutím č. 600/342/47550/04 Zech. Vlk. zo dňa 08.03.2004 konštatoval neexistenciu registrácie za obdobie od 01.02.2003 do 30.09.2003, neuznal

vykonaný nadmerný odpočet dane vo výške 19.734.770,- Sk a uznal nadmerný odpočet dane len vo výške 2.499.038,- Sk. Zároveň platobným výmerom zo dňa 09.03.2004, č. 600/342/47551/04/Vlk, Zech. uložil IMMO SK zvýšenie dane vo výške 1.973.477,- Sk.

Správca dane sa v tomto rozhodnutí (č. 600/342/47550/04) nezaoberal celou situáciou, nezaoberal sa obdobím od 01.02.2003 do 30.09.2003, kedy zo zákona vznikla povinnosť správcu dane registrovať spol. IMMO SK ako plátcu DPH a kedy spol. IMMO SK vzniklo právo na registráciu a nadmerný odpočet tým, že splnila zákonné podmienky v zmysle ustanovenia § 4 odsek 1 zákona. Správca dane nerešpektoval zákonnú povinnosť registrovať IMMO SK a vydať jej osvedčenie o registrácii tak, ako to zo zákona vyplýva, keď IMMO SK splnila podmienky vyžadované zákonom.

Nesplnením si povinnosti registrovať IMMO SK a nevydaním osvedčenia o jej registrácii za platiteľa dane z pridanej hodnoty došlo k protiprávnemu stavu v spol. IMMO SK, ktorý viedol ku škode, ktorá vznikala nemožnosťou nárokovania si odpočtu dane od momentu nevyhovenia žiadosti o prvú registráciu za platiteľa DPH. Porušením zákona bola odňatá spol. IMMO SK zákonná možnosť vykonať odpočet v čase, od kedy jej na toto uplatnenie vznikol právny nárok. Protiprávny stav, ktorý viedol k vzniku škody započal dňom 01. februára 2003.

- 5 -

5Co/230/2013-433

5Co/231/2013

V zmysle § 46 zák. č. 511/1992 Zb. v platnom znení, voči uvedeným rozhodnutiam nebol prípustný opravný prostriedok. Vzhľadom k tomu, spol. IMMO.SK, v súvislosti s postupom správcu dane - Daňového úradu Bratislava 1 podala sťažnosť na Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, ktoré v Oznámení o výsledku prešetrenia sťažnosti zo dňa 25.08.2004 konštatovalo, že predmetná sťažnosť je opodstatnená, že registračné rozhodnutia správcu dane postrádajú konkrétne dôvody, prečo nebol daňový subjekt zaregistrovaný, čím došlo k porušeniu § 30 ods. 3 zákona o správe daní, ďalej poukázal na to, že došlo k stavu veci preukazujúceho porušenie zákona o správe daní a interných predpisov, teda že DÚ BA 1 nepostupoval pri vydávaní rozhodnutí v súlade so zákonom.

Okresná prokuratúra Bratislava I podala voči registračným rozhodnutiam protesty prokurátora č. Pd 3008/05, č. Pd 3009/05 a č. Pd 2063/04 všetky zo dňa 18.05.2005. Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky protesty prokurátora nerešpektovalo a svojimi rozhodnutiami č. 1/222/6016-43754/2005/991031, č. 1/22/60153753/2005/991031 a č. 1/222/6014-43751/2005/991031, všetky zo dňa 11.07.2005 protestom prokurátora nevyhovelo.

Následne sa navrhovateľ domáhal svojho práva na Ministerstve financií Slovenskej republiky, ktoré svojimi rozhodnutiami č. MF/22299/1/2005 zo dňa 17.10.2005 a č. MF/22299/2/2005 zo dňa 17.10.2005 a č. MF/22299/3/2005 zo dňa 17.10.2005 zrušilo vyššie uvedené rozhodnutia Daňového riaditeľstva o nevyhovení protestu prokurátora a následne Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky svojimi rozhodnutiami č. 1/222/12011-84695/2005/991031-r zo dňa 25.11.2005, č. 1/222/12010-84694/2005/991031-r zo dňa 23.11.2005 a č.1/222/12012-84693/2005/991031-r zo dňa 23.11.2005 zrušilo registračné rozhodnutia správcu dane.

Pri rozhodovaní o štvrtej registrácii postupoval DU BA I v súlade platnými predpismi (§ 4 ods. 1 zákona) a spol. IMMO SK na základe žiadosti zo dňa 20.8.2003 vydal Osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty dňa 16.9.2003 a pridelil spoločnosti príslušné DIČ.

Predchodca navrhovateľa v súlade s § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. adresoval Ministerstvu financií Slovenskej republiky dňa 21.1.2005 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, na ktorú Ministerstvo financií SR reagovalo negatívnou odpoveďou dňa 30.6.2005 s tým, že uvedený nárok na náhradu škody neuspokojí. Opätovne dňa 23.3.2006 žiadal predchodca navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku. Odporca listom zo dňa 5.4.2006 oznámil, že už sa touto žiadosťou zaoberal dňa 21.1.2005 a považuje ju za riadne vybavenú.

- 6 -

Zákon rozlišuje dve základné formy objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom moci. Prvou podmienkou zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa citovaného zákona je existencia rozhodnutia, ktorým v konkrétnej veci štátny orgán aplikuje všeobecné pravidlo právnej normy na ním posudzovaný prípad a rozhoduje tak o právach a povinnostiach individuálnych subjektov. Vzhľadom k tomu, že tento zákon neobsahuje žiaden negatívny výpočet dotknutých rozhodnutí, vzťahuje sa na akýkoľvek akt aplikácie práva, vrátane rozhodnutí procesného charakteru vydávaných v priebehu konania. Nárok možno uplatniť len vtedy, pokiaľ právoplatné rozhodnutie bolo pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. V súlade so zásadou prezumpcie správnosti rozhodnut <http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=nezakonni%20rozhodnuti%20skoda&soubor=2071756>ia nie je súd v konaní o zodpovednosti

štátu za škodu, oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnut [ia](http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=nezakonni%20rozhodnuti%20skoda&soubor=2071756) vydaného v inom konaní a podmienka nezákonnosti rozhodnut [ia](http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=nezakonni%20rozhodnuti%20skoda&soubor=2071756) je splnená len vtedy, ak bolo toto právoplatné rozhodnut [ie](http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=nezakonni%20rozhodnuti%20skoda&soubor=2071756) skutočne ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom.

Druhá forma objektívnej zodpovednosti štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. sa spája s nesprávnym úradným postupom, ktorým je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to i pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci činnosti rozhodovacej, avšak neodrazia sa bezprostredne v obsahu vydaného rozhodnutia. Nie je pritom vylúčené, aby škoda [, za ktorú štát zodpovedá](http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=nezakonni%20rozhodnuti%20skoda&soubor=2071756), bola spôsobená i nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci činnosti rozhodovacej, je pre túto formu zodpovednosti určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia [nevedú](http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=nezakonni%20rozhodnuti%20skoda&soubor=2071756) a ak je rozhodnut [ie](http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=nezakonni%20rozhodnuti%20skoda&soubor=2071756) vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazia. Pokiaľ orgán štátu zisťuje či posudzuje predpoklady pre rozhodnut [ie](http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=nezakonni%20rozhodnuti%20skoda&soubor=2071756), zhromažďuje podklady (dôkazy) pre rozhodnu [tie](http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=nezakonni%20rozhodnuti%20skoda&soubor=2071756), hodnotí zistené skutočnosti, právne ich posudzuje apod., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnut [ia](http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=nezakonni%20rozhodnuti%20skoda&soubor=2071756); prípadne nesprávnosti či vady tohto postupu sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnut [ia](http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=nezakonni%20rozhodnuti%20skoda&soubor=2071756) a môžu byť zvažované jedine z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím [je objektívna zodpovednosť štátu \(bez ohľadu na zavinenie\)](http://salvia2.gurkol.net/katsrchreader.php?co=%22odpovednost%20za%20skodu%20zpusobenou%20nezakonnym%20rozhodnutim%22&soubor=2011119), ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom splnení troch podmienok: 1) nezákonné rozhodnutie, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody. Existencia príčinnej súvislosti (vzťah príčiny a následku) medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody je jedným z nevyhnutných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. O vzťah príčinnej súvislosti sa jedná, ak vznikla škoda následkom nezákonného rozhodnutia, teda ak je nezákonné rozhodnutie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku, a tiež ak je preukázané, že nebyť nezákonného

- 7 -

5Co/230/2013-434

5Co/231/2013

rozhodnutia, ku škode by nedošlo. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva; príčinou škody môže byť len tá skutočnosť, bez ktorej by škodový následok nevznikol. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí, ak ide o jednu z príčin, ktoré sa podieľajú na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú.

Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Súd prvého stupňa považoval za preukázané, že predchodcovi navrhovateľa vznikla škoda v príčinnej súvislosti s rozhodnutiami správcu dane - DÚ BA1 zo dňa 31.01.2003, 25.03.2003 a 16.07.2003, ktoré Ministerstvo financií SR v spojení s rozhodnutiami Daňového riaditeľstva zrušilo pre ich nezákonnosť.

Listina základných práv a slobôd vo svojom čl. 38 ods. 2 stanovila, že každý má právo, aby jeho vec bola prejednaná verejne, bez zbytočných prieťahov a v súlade so zákonom.

K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty, ktorého neopomeniteľným komponentom je nielen predvídateľnosť práva, ale aj legitímna predvídateľnosť postupu orgánov verejnej moci v súlade s právom a zákonom stanovenými požiadavkami.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa preukázané, s poukazom na Rozhodnutie Ministerstva financií SR č. MF/22299/1/2005 zo dňa 17.10.2005, č. MF/22299/2/2005 zo dňa 17.10.2005 a č. MF/22299/3/2005 zo dňa 17.10.2005 a rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR č. I/132/2024-31665/04/

Maď, St.57/04 zo dňa 25.08.2004, že právo IMMO SK na prerokovanie veci bez zbytočného odkladu, jeho riadne zaregistrovanie za platcu DPH a zároveň aj jeho nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie od 01.02. 2003 do 30.09.2003, bolo správcom dane porušené.

Občiansky zákonník rozlišuje škodu skutočnú, spočívajúcu v zmenšení majetku poškodeného a ušlý zisk. Zmenšenie majetku môže spočívať v zničení určitej majetkovej hodnoty, v jej odňatí, poškodení a pod. Oproti tomu ušlý zisk spočíva v tom, že nedošlo k rozmnoženiu majetku poškodeného, ktoré bolo možné očakávať za normálneho chodu veci. Ide teda o to, čo poškodenému v dôsledku spôsobenej škody ušlo.

Škodou sa rozumie ujma, ktorá nastala /prejavuje sa/ v majetkovej sfére poškodeného (spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím

- 8 -

majetkového plnenia, predovšetkým peniazmi. Škoda sa prejavuje buď ako skutočná škoda alebo ako ušlý zisk. Obe formy škody sú v zásade rovnocenné a existencia jednej z nich nie je podľa platného práva podmienkou vzniku a uplatnenia druhej formy škody. Ušlý zisk je v podstate ušlým majetkovým prospechom a spočíva v zväčšení (rozmnožení) majetku poškodeného, ktoré nenastalo, ktoré by bolo možno - keby nebolo škodnej udalosti - dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh veci. Charakter ušlého zisku má aj majetková ujma predstavovaná stratou majetkového prínosu, ktorý mohol veriteľ ako osoba oprávnená očakávať od svojho dlžníka - povinného v konaní o výkon rozhodnutia, a to pri obvyklom slede udalostí, nebyť nezákonného rozhodnutia. Stanovenie ušlého zisku však nemôže byť ľubovoľné a musí byť prevedené tak, aby bola zistená pravdepodobná výška blížiacia sa podľa bežného uvažovania istote.

Príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou je rovnako nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu. Najprv sa teda zisťuje následok, t.j. existencia škody a potom sa zisťuje, či je daná príčina, teda skutočnosť, za ktorú sa zodpovedá, a ďalej či medzi touto príčinou a následkom je skutočne objektívna príčinná súvislosť. Príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezpečne preukázaná, pričom dôkaznú povinnosť nesie navrhovateľ.

Judikatúra prijala záver, že aby bol splnený uvedený zákonný predpoklad, musí škoda existovať najneskôr v čase, kedy súd o uplatnení nároku rozhoduje. Poškodený sa dozvie o škode vtedy, keď zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno dovodiť vznik škody a orientačne (približne) aj jej rozsah (tak, aby bolo možné určiť približne výšku škody v peniazoch).

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniká len vtedy, ak nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup boli príčinou vzniku škody. V opačnom prípade táto zodpovednosť nevzniká. Zodpovednosť za vznik škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je objektívna. Ak sa jedná o objektívnu zodpovednosť, ponúka sa otázka, či je možná prípadná liberácia, teda možnosť sa vyviníť. Vzhľadom k tomu, že ust. § 2 zákona o náhrade škody túto možnosť opomína, ide o tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť.

O vzťah príčinnej súvislosti sa všeobecne jedná, ak vznikla škoda následkom nezákonného rozhodnutia, čo znamená, že nezákonné rozhodnutie a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Ak je preukázané, že nebyť nezákonného rozhodnutia, ku škode by nedošlo, je táto podmienka vo svojej podstate splnená. Vychádza sa z toho, že príčinou škody môže byť len tá okolnosť, bez ktorej existencie by škodný následok nevznikol.

- 9 -

5Co/230/2013-435

5Co/231/2013

Vzhľadom k tomu, že zákon o náhrade škody obsahujúci zvláštnu úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom bližšie nedefinuje pojem škody ani neupravuje rozsah jej náhrady, je vždy nutné pri riešení tejto otázky vychádzať z ustanovenia § 442 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa hradí skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Porušením zákona došlo k odňatiu zákonnej možnosti vykonať uplatnenie odpočtu v čase, kedy na toto uplatnenie predchodcovi navrhovateľa vznikol nárok v podobe odňatia možnosti odpočítať si DPH z plnení z dodávateľských faktúr. Celkovo vznikla týmto konaním správcu dane spoločnosti IMMO SK škoda, ktorá je presne vyčíslená a špecifikovaná v znaleckom posudku znalca doc. Ing. Anny Harumovej, PhD. Škoda pozostáva z priamej škody a ušlého zisku. Priamu škodu znalec špecifikoval ako škodu spol. IMMO SK v podobe sumy predstavujúcej skrátenie práva na vydanie nadmerného odpočtu DPH vo výške 649.108,61 € (19.555.046,- Sk). Ďalej do priamej škody boli znalcom zahrnuté aj náklady súvisiace s platobnou neschopnosťou, s platbami za dodávky prác a služieb na úhradu

faktúr dodávateľom, ktoré boli platené s omeškaním a IMMO SK platila z tohto dôvodu aj úroky s omeškania v celkovej sume 84.033,67 € (2.531.598,29 Sk). V tejto súvislosti znalec poukázal na to, že ak by IMMO SK mala k dispozícii finančné prostriedky vo výške 720.581,79 € (21.708.247,- Sk), tj. suma nerealizovaného odpočtu, mohla by splatiť svoje záväzky voči dodávateľom, ktoré boli vo výške 710.114,72 € (21.392.916,- Sk). Znalec rovnako vo svojej odpovedi na otázku č. 9 uviedol, že nerealizovaný nadmerný odpočet DPH mal priamy negatívny vplyv na finančnú situáciu IMMO SK a výšku škody z toho vyplývajúcu vyčíslil ku dňu 22.03.2005 sumou 810.018,49 € (24.402.617,10 Sk). Do priamej škody spadajú aj náklady na právne zastúpenia, ktoré boli vyčíslené a vydokladované v sume 22.068,28 € (664.829,08 Sk). Súd priznal náhradu škody spočívajúcu v nákladoch na právne zastúpenie v súlade s návrhom navrhovateľa a v súlade s pripojenými faktúrami a preukázanými plneniami.

Znalec špecifikoval aj ušlý zisk, s poukazom na odpoveď č. 10 a 11, v ktorej konštatoval, že z titulu platobnej neschopnosti uhrádzať svoje záväzky hrozil spol. IMMO SK ekonomický úpadok. Znalec rovnako potvrdil v znaleckom posudku, že v priamej súvislosti so vznikom priamej škody sa zhoršila finančná situácia IMMO SK, ktorá viedla k stavu úpadku IMMO SK, k situácii núteného odpredaja a ku škode spol. IMMO SK a navrhovateľa, s tým, že dôsledky nerealizovanej dane neboli ovplyvnené inou podnikateľskou činnosťou IMMO SK.

Podnikateľským zámerom IMMO SK bolo postaviť a prenajať dom nábytku s názvom „ ATRIUM „ s tým, že podľa leasingovej zmluvy zo dňa 18.09.2003 boli

- 10 -

dohodnuté tržby z prenájmu domu nábytku za obdobie od 01.10.2003 do 30.09.2019 v sume 8.779.382,99 eur. Znalec vyčíslil sumu predpokladaného zisku IMMO SK po dobu zmluvne zabezpečeného nájmu a podľa podnikateľského zámeru vo výške 4.009.945,23 € (120.803.610,- Sk) - (bez zohľadnenia časovej hodnoty peňazí) a výšku ušlého zisku vyčíslil v sume 4.090.620,39 € (123.234.030,- Sk) - (so zohľadnením časovej hodnoty peňazí).

Znalec vyčíslil výšku ušlého zisku navrhovateľa ku dňu prevodu obchodného podielu v spol. IMMO SK na sumu 3.966.727,24 eur (119.501.625,- Sk) s prihliadnutím na predajnú cenu obchodného podielu, ktorá bola v sume 3.732.405,- Sk.

Celková výška škody, ktorá zahŕňa priamu škodu aj ušlý zisk bola vyčíslená znalcom v sume 4.791.937,14 eur. Odporca znalecký posudok nerozporoval.

Predmetná škoda bola spôsobená v priamej súvislosti s vydaním nezákonných rozhodnutí správcom dane - DÚ BA 1 a to Rozhodnutím č. 600/3100/9845/03 dňa 31.01.2003, Rozhodnutím č. 600/420/30391/03 dňa 25.03.2003 a Rozhodnutím č. 600/420/95723/03 dňa 16.07.2003 a to tak, že v dôsledku ich vydania si spol. IMMO SK nemohla uplatniť odpočet dane z pridanej hodnoty, čím sa zmenšil jej majetok.

Nezákonnosť vyššie uvedených rozhodnutí bola potvrdená a definitívne vyriešená rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky a to rozhodnutím č. 1/222/12011-84695/2005/991031 zo dňa 25.11.2005, č. 1/222/12010-84694/2005/991031 zo dňa 03.11.2005 a č. 1/222/12012-84693/2005/991031 zo dňa 23.11.2005, ktoré zrušili všetky tri registračné rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I.

Porušenie práva viedlo ako z právneho hľadiska, tak aj z ekonomického pohľadu v príčinnej súvislosti k vzniku priamej škody a vznik priamej škody viedol v príčinnej súvislosti k ušlému zisku. V konaní bolo preukázané listinnými dôkazmi a z odborného hľadiska ustanoveným znalcom zdôvodnené, že ak by správca dane dodržal zákon, bola by mala IMMO SK zákonný nárok od 01.02.2003 na odpočet dane za obdobie od 01.02.2003 do 30.09.2003. Tým že správca dane porušil zákon a zaregistroval IMMO SK za platiteľa dane až od 01.10.2003, za predchádzajúce obdobie tento nárok IMMO SK nemala.

Námietku premlčania, vznesenú odporcom, súd prvého stupňa vyhodnotil ako nedôvodnú. V tejto súvislosti súd poukázal na ust. § 22 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Podľa ods. 2, najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď

- 11 -

5Co/230/2013-436

5Co/231/2013

poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Podľa ods. 3, vyššie cit. zákon. ust. ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

Všetky tri nezákonné rozhodnutia DÚ BA I boli zrušené Daňovým riaditeľstvom SR dňa 23.11.2005 a dňa 25.11.2005, ktorými Daňové riaditeľstvo SR vyhovel protestu prokurátora a zároveň zrušilo registračné

rozhodnutia DÚ BA I. Uvedené rozhodnutia boli Daňovým riaditeľstvom SR vystavené dňa 23.11.2005 a dňa 25.11.2005, a teda subjektívna trojročná premlčacia doba mohla najskôr uplynúť dňa 23.11.2008 a dňa 25.11.2008. Návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím bol podaný dňa 13.03.2007 a teda v zákonnej trojročnej premlčacej dobe.

Navrhovateľ podal žalobu na Krajský súd v Bratislave vo vzťahu k preskúmaniu zákonnosti rozhodnutí Daňového riaditeľstva č. II/256/7695/2004/1031 a č. II/256/7700/1031 zo dňa 13.7.2004. Krajský súd v konaní 1S 11/2005 pri rozhodovaní o zákonnosti rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky neskúmal skutkový stav z pohľadu teraz uplatneného nároku na náhradu škody pre nezákonné rozhodnutie správcu dane, ale vychádzal z platnej registrácie od 1.10. 2003, keďže neexistuje právna úprava, ktorá by umožňovala, aby súd alebo iný orgán menil termín registrácie daňovníka spätne v čase, preto vyššie uvedené rozhodnutia Daňového riaditeľstva ako nezákonné nezrušil. Keby správca postupoval v súlade so zákonom a zaregistroval by spoločnosť, nebol by dôvod na nepriznanie nadmerného odpočtu dane ani jej zvýšenia o 10 % (čo vyplýva zo znaleckého posudku - odpovede č. 18). Predmetné rozhodnutia správcu dane, ktorými zamietol registráciu IMMO SK za platcu DPH nemal ani dôvod skúmať, lebo tieto boli Daňovým riaditeľstvom ako nezákonné zrušené dňa 23.11.2005 a dňa 25.11.2005 a teda nemohli byť predmetom preskúmania. Krajský súd skúmal skutkovú situáciu nároku na vrátenie dane v období od 01.10.2003 (deň vykonanej registrácie) do konca roka 2003 a nerozhodoval o období od 01.02.2003 do 30.09.2003, kedy došlo k porušeniu práva IMMO SK, na základe ktorého si navrhovateľ uplatňuje svoje nároky na náhradu škody.

Súd prvého stupňa mal preukázané, že konaním správcu dane - DÚ BA 1 došlo k porušeniu zákona č. 289/1995 Z.z. tým, že nerešpektoval ust. § 4 ods. 1 tohto zákona a svojvoľným prekvalifikovaním žiadosti spol. IMMO SK (§ 4 ods. 4 cit. zák.) a bezdôvodným odmietnutím vykonať registráciu IMMO SK za platiteľa DPH (v

- 12 -

rozpore s § 4 ods. 1 zákona) došlo v priamej príčinnej súvislosti k vzniku škody spol. IMMO SK. Spoločnosť IMMO SK si nárok na náhradu škody uplatnila v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. na Ministerstve financií SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 21.1.2005 a 23.03.2006. Keďže jej žiadosti vyhovené nebolo, nárok si uplatnila v zákonnej premlčacej lehote na súde.

Vzhľadom k vyššie uvedenému, súd prvého stupňa návrh navrhovateľa považoval za dôvodný preto mu v zmysle vyššie cit. zák. ustanovení vyhovel v rozsahu náhrady škody vo výške 4.473.112,35 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % od 13.3.2007 až do zaplatenia, titulom náhrady škody vzniknutej nezákonným rozhodnutím, podľa zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Uznesením zo dňa 14. februára 2013 č.k. 16C/38/2007-400 súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania (podľa § 142 ods. 1 O.s.p.), pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 16. 596,96 eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 229.325, 09 eur v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Proti rozsudku i uzneseniu o trovách podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca.

V odvolaní proti napadnutému rozsudku odporca namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prvom rade poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ až podaním zo dňa 10. januára 2013 zmenil uplatnený nárok z titulu nesprávneho úradného postupu na nárok z titulu vydania nezákonného rozhodnutia. Navrhovateľ ešte listom zo dňa 10. októbra 2012 potvrdil, že nárok na náhradu škody si v celom rozsahu uplatňuje titulom nesprávneho úradného postupu tak, ako bol uplatnený v žalobe. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia opätovne prelína zodpovednosť za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím so škodou vzniknutou nesprávnym úradným postupom. S poukazom na vyššie uvedené považuje odvolateľ akýkoľvek nárok na náhradu škody za neopodstatnený, ale i premlčaný. Sám navrhovateľ v podaní zo dňa 10. januára 2013 potvrdil, že dátum začatia plynutia premlčacej lehoty je možné počítat' od novembra 2005, kedy boli rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I o nevyhovení žiadosti o registráciu rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR zrušené. Z toho dôvodu odporca zotrval na vznesenej námietke premlčania práva.

- 13 -

5Co/230/2013-437

5Co/231/2013

V ďalšom odvolateľ namietal, že účastníkom daňového konania bola len obchodná spoločnosť IMMO SK s.r.o., pôvodný navrhovateľ Ing. Durec návrhom neuplatnil len pohľadávky, ktoré nadobudol od obchodnej spoločnosti zmluvou o postúpení pohľadávky, ale aj ušlý zisk, ktorý bol spôsobený jemu ako fyzickej osobe. Ušlý zisk vyčíslil ako vlastnú ujmu, ktorú by podľa vlastných prepočtov mohol získať, ak by svoj obchodný podiel nepredal. Súd priznal navrhovateľovi nárok na náhradu škody (ušlý zisk z titulu vydania nezákonného rozhodnutia) napriek tomu, že škoda bola vyčíslená vo forme ušlého zisku fyzickej osoby, ktorá nebola účastníkom konania, teda nespĺňala zákonné podmienky na uplatnenie nároku na náhradu škody. Súčasne súd priznal vyčíslený ušlý zisk do roku 2019 napriek tomu, že nezákonný postup bol odstránený už dňa 1. 10. 2003, odkedy bola obchodná spoločnosť registrovaná za platiteľa dane s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 zákona číslo 289/1995 Z.z. Odporca teda namietal, že navrhovateľ Ing. Durec nebol účastníkom konania a nie je aktívne legitimovaný na podanie návrhu na náhradu ušlého zisku vo výške 119.501.625 Sk.

Tento navrhovateľ podľa odporcu nebol aktívne legitimovaný ani na podanie návrhu na náhradu skutočnej škody, ktorej originálnym veriteľom bola obchodná spoločnosť IMMO SK s.r.o., pretože zmluva o postúpení pohľadávky uzatvorená medzi obchodnou spoločnosťou a navrhovateľom dňa 14. apríla 2006 je neplatná. V zmluve o postúpení pohľadávky sa neidentifikuje postúpená pohľadávka, postupuje sa ušlý zisk a náklady s tým súvisiace bez uvedenia výšky pohľadávky, ďalej sa postupuje akákoľvek iná suma vyplývajúca z titulu náhrady škody. Odporca teda namietol neplatnosť tejto zmluvy pre jej neurčitosť v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Súd v priebehu celého konania skúmal príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Tým, že navrhovateľ podaním zo dňa 10. januára 2013 svoj nárok spresnil tak, že sa domáha nároku na náhradu škody z titulu vydania nezákonných rozhodnutí, súd zaviazal štát na náhradu škody, ktorá bola vyčíslená z titulu nesprávneho úradného postupu. Zákonné podmienky na uplatnenie nároku na náhradu škody z titulu vydania nezákonných rozhodnutí sú pritom rozdielne od uplatnenia nároku na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu.

Ďalej odporca namietal, že obchodná spoločnosť IMMO.SK, s.r.o. bola registrovaná za platiteľa dane od 1. októbra 2003, uplatnila si právo na odpočet dane, ako keby bola registrovaným platiteľom DPH už od 1. 2. 2003 (na základe prvej žiadosti zo dňa 15. januára 2003). Správca dane odmietol právo obchodnej spoločnosti IMMO SK s.r.o. na odpočet, vykonal daňovú kontrolu a neuznal vykonaný nadmerný odpočet dane vo výške 19.734.770 Sk a uložil aj zvýšenie dane vo výške 1.973.477 Sk. Obchodná spoločnosť sa obrátila na Krajský súd v Bratislave so žalobou o preskúmanie a zrušenie rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa

- 14 -

26. októbra 2006 pod sp. zn. 1 S 11/2005 bola žaloba obchodnej spoločnosti zamietnutá, súd konštatoval, že správca dane ako aj Daňové riaditeľstvo SR postupovali správne, keď obchodnej spoločnosti IMMO SK s.r.o. neuznali odpočet dane a určili obchodnej spoločnosti zvýšenie dane. Navrhovateľ si teda uplatnil voči štátu titulom nároku na náhradu škody rovnakú čiastku (za tie isté zdaniteľné plnenia od tých istých dodávateľov), ktorú si obchodná spoločnosť uplatnila v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie október 2003 od správcu dane (príslušného daňového úradu).

Súd prvého stupňa zaviazal Slovenskú republiku na náhradu priamej škody napriek tomu, že daňový úrad právoplatne rozhodol, že obchodná spoločnosť IMMO SK s.r.o. nemá nárok na vrátenie 14 % dane, ktorú nemohla odpočítať z uskutočnených zdaniteľných plnení za obdobie od januára do septembra 2003. Výšku škody súd určil na základe nariadeného znaleckého dokazovania, pričom znalci uložili preskúmanie správnosti právoplatného rozhodnutia správcu dane. Na preskúmanie právoplatného rozhodnutia správcu dane pritom okresný súd oprávnený nebol.

Tvrdenie súdu, že odporca znalecký posudok nerozporoval sa nezakladá na pravde, pretože námietky odporcu predložil súdu podaním zo dňa 27. 8. 2008.

Súd prvého stupňa uznal navrhovateľovi ako priamu škodu aj sumu 22.068,28 eura, ktorá pozostáva z nákladov za poskytnuté právne služby napriek tomu, že z predložených faktúr za mesiace august až december 2004 nie je zrejmé, o akú právnu pomoc sa jedná. Okresný súd uznal aj faktúry za vykonané úkony v konaní o preskúmanie rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR, pritom v konaní o preskúmanie rozhodnutia bola obchodná spoločnosť oprávnená domáhať sa nároku na náhradu trov priamo od odporcu - Daňového riaditeľstva SR. Ďalej boli priznané aj faktúry za právnu pomoc - vypracovanie postúpenia pohľadávky, pripomienky k zmluve o postúpení pohľadávky, ktoré nemôžu byť v príčinnej súvislosti s postupom správcu dane v roku 2003. Pokiaľ súd priznal náhradu nákladov za prípravu žaloby, kompletizáciu žaloby, registráciu žaloby voči Slovenskej republike, poukázal odporca na skutočnosť, že náhrada týchto sa odrazila v priznanej náhrade trov aktuálneho konania.

Odporca ďalej poukázal na zákonnú povinnosť vyplývajúcou z ustanovenia § 9 zák. č. 58/1969 Zb., podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Povahu predbežného prerokovania determinuje predovšetkým jeho obligatórnosť, predstavuje teda procesnú podmienku konania. Navrhovateľ môže uplatniť v súdnom konaní iba taký nárok, ktorý bol predmetom predbežného prerokovania, nemôže sa domáhať návrhom pred súdom takých nárokov, ktoré pri predbežnom prerokovaní neuplatnil. Obchodná spoločnosť IMMO SK s.r.o. v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na

- 15 -

5Co/230/2013-438

5Co/231/2013

náhradu škody uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 22.535 848,10 Sk, pričom v návrhu si navrhovateľ uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 137.288.994,60 Sk. Podľa odporcu teda nie sú splnené procesné podmienky na uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle zák. č. 58/1969 Zb.

Nakoniec odporca namietol, že z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia nie je zrejmé, z akého dôvodu súd vychádzal pri priznaní náhrady škody a ušlého zisku, akými konkrétnymi úvahami sa pritom riadil. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je pritom súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR, vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Predmetné rozhodnutie pritom uvedené atribúty podľa odporcu nespĺňa. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odporca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a návrh navrhovateľa zamietol.

V odvolaní proti uzneseniu o trovách konania odporca namietol priznanie trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za podaný návrh vo výške 16.596,96 eura, pričom v zmysle zákona číslo 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v zmysle Položky 7a v tom čase platnom znení súdny poplatok vo veci náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom bol stanovený vo výške 3.000 Sk. Aj s poukazom na rozhodnutie vo veci samej navrhol odvolaciemu súdu, aby tento napadnuté uznesenie zmenil tak, že navrhovateľ nemá nárok na náhradu trov právneho zastúpenia a trov pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za podaný návrh.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu proti napadnutému rozsudku sa podrobne vyjadril k jednotlivým dôvodom odvolania, navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd prejednal vec v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., dospel pritom k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Odvolateľ argumentuje, že navrhovateľ až podaním zo dňa 10. januára 2013 zmenil uplatnený nárok z titulu nesprávneho úradného postupu na nárok z titulu vydania nezákonného rozhodnutia, keď ešte listom zo dňa 10. októbra 2012 potvrdil, že nárok na náhradu škody si v celom rozsahu uplatňuje titulom nesprávneho úradného postupu tak, ako bol uplatnený v žalobe. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia opätovne prelína zodpovednosť za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím so

- 16 -

škodou vzniknutou nesprávnym úradným postupom. S poukazom na vyššie uvedené považuje odvolateľ akýkoľvek nárok na náhradu škody nielen za neopodstatnený, ale i premlčaný.

Obsahové náležitosti riadneho návrhu na začatie konania určuje § 79 ods. 1 O.s.p. Patrí medzi ne okrem iného aj požiadavka na pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, teda na takých ich opis, ktorý umožňuje individualizáciu skutkového deja a slúži tak k vymedzeniu predmetu konania po skutkovej stránke. Zo žiadneho ustanovenia O.s.p. však nevyplýva povinnosť navrhovateľa uviesť v návrhu aj právnu charakteristiku opísaného skutku. Ak navrhovateľ napriek tomu uvedie v návrhu takzvaný právny dôvod návrhu či žaloby, nie je to pre ďalší priebeh konania smerodajné, pretože súd pri svojom právnom posúdení veci nie je viazaný právnym názorom účastníkov. Zásada spravodlivej ochrany práv vyplývajúcich z § 1 O.s.p. vyžaduje, aby sa súd zaoberal posúdením uplatneného nároku zo všetkých do úvahy prichádzajúcich právnych dôvodov, ak to umožňuje navrhovateľom opísaný skutok a výsledky vykonaného dokazovania.

Navrhovateľ v návrhu podrobne uviedol skutkový stav veci, pričom rovnako konštatoval, že zodpovednosť odporcu je daná okrem všeobecných ustanovení o náhrade škody i v zmysle ust. § 18 zák. č. 58/1969 Zb. Navrhovateľ už v návrhu poukázal na nezákonné rozhodnutia správcu dane - Daňového úradu Bratislava I, ktoré viedli k vzniku majetkovej ujmy spoločnosti IMMO. SK, s.r.o., ktorá už v čase podania prvej žiadosti spĺňala všetky zákonné predpoklady tzv. povinnej registrácie v zmysle ust. § 4 ods. 1 zák. č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty. Poukázal na skutočnosť, že správca dane bez akéhokoľvek právneho dôvodu odmietol spoločnosť registrovať, napriek tomu, že zo zákona

mu takáto povinnosť vyplývala, keď nebolo na správnej úvahe správcu dane, či spoločnosť registruje a osvedčenie vydá. Správca dane bol povinný preskúmať existenciu predpokladov podľa príslušného ustanovenia zákona a za predpokladu, že bolo preukázané splnenie všetkých podmienok, správca bol povinný žiadosť vyhovieť. Správca dane však nepreskúmal, či sú splnené predpoklady povinnej registrácie (charakter spoločnosti, výška obratu a podaná žiadosť) a žiadosť bez akéhokoľvek dôvodu zamietol. Túto povinnosť registrovať spoločnosť IMMO.SK s.r.o. ako platcu DPH nerešpektoval správca dane celkom tri krát, v dôsledku čoho spoločnosti vznikla nemožnosť nárokovat' si odpočet DPH, na ktorý by jej v prípade nepochybenia správcu dane v rámci rozhodovacej činnosti už v súvislosti s prvou žiadosťou vznikol nárok.

Navrhovateľ aj v neskorších podaniach po podaní návrhu výslovne uvádzal, že si neuplatňuje nárok na náhradu škody len titulom nesprávneho úradného postupu, ale aj titulom nezákonného rozhodnutia, čo vyplýva napr. z podania z 3. 4. 2008. Súd prvého

- 17 -

5Co/230/2013-439

5Co/231/2013

stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku na viacerých miestach rovnako výslovne a jednoznačne vyjadril, že mal za preukázané, že škoda, ktorá vznikla navrhovateľovi bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami správcu dane. Z odôvodnenia rozsudku je teda zrejmé, ako súd predmetnú vec právne posúdil, odporcom namietané prelihanie zodpovednosti za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím so škodou vzniknutou nesprávnym úradným postupom ako nejednoznačnosť v otázke právnej kvalifikácii skutku z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva.

Z vyššie uvedených dôvodov je nesprávne aj tvrdenie odporcu, že rovnako príčinná súvislosť medzi škodou vzniknutou navrhovateľovi bola súdom skúmaná len v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, nie nezákonným rozhodnutím správcu dane. Príčinná súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a vzniknutou škodou spočíva v okolnostiach, že pokiaľ by správca dane nevydal nezákonné registračné rozhodnutia, spoločnosti IMMO.SK, s.r.o. by nevznikla škoda v súvislosti s nepriznaním nadmerného odpočtu za obdobie, v ktorom správca spoločnosť odmietol registrovať, so zvýšením dane, s úrokom za odklad platenia zvýšenia dane a s ďalšími nákladmi, ktoré spoločnosti vznikli v rámci realizácie svojej podnikateľskej činnosti v súvislosti s nedostatkom finančných prostriedkov, spôsobeným práve nerealizovaným odpočtom DPH.

V zmysle ustanovenia § 22 zák. č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Najneskôr sa právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo oznámené nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne, premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však podobu šiestich mesiacov neplynú.

Registračné rozhodnutia správcu dane boli zrušené rozhodnutiami príslušného orgánu štátnej správy - rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1/222/12011-84695/2005/991031-r zo dňa 25.11.2005, č. 1/222/12010-84694/2005/991031-r zo dňa 23.11.2005 a č.1/222/12012-84693/2005/991031-r zo dňa 23.11.2005. Hoci navrhovateľ v priebehu konania nevedel preukázať doručenie či oznámenie týchto zrušujúcich rozhodnutí, aj v prípade, ak by premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po dni, keď najskôr mohlo byť navrhovateľovi oznámené prvé zrušovacie rozhodnutie, teda dňom 24. 11. 2005, právo navrhovateľa na náhradu škody by sa najskôr premlčalo (bez prihladenia na čas predbežného prerokovania nároku) uplynutím posledného dňa subjektívnej premlčacej doby, teda dňa 24. 11. 2008. Právny

- 18 -

predchodca navrhovateľa si svoj návrh uplatnil na súde návrhom zo dňa 13. marca 2007, teda v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby. Námietať premlčania, ktorú odporca v konaní uplatnil a na ktorej zotrval je tak nedôvodná, a právne posúdenie veci súdom prvého stupňa i v tejto časti bolo vecne správne.

Ďalej odporca namietal nedostatok aktívnej legitimácie pôvodného navrhovateľa Ing. Dureca, ktorý nárok na súde uplatnil po postúpení pohľadávky spoločnosťou IMMO. SK, s.r.o., s tvrdením, že tento nebol účastníkom daňového konania, z ktorého dôvodu nemôže uplatňovať náhradu škody, ktorá predstavuje jeho ušlý zisk, v ktorej súvislosti odporca namietal i neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 14. apríla 2006, vzhľadom na nedostatočne identifikovanú pohľadávku.

Spoločnosti IMMO.SK, s.r.o. bola vydaním nezákonných registračných rozhodnutí spôsobená majetková ujma jednak vo forme priamej škody, taktiež vo forme ušlého zisku. Priama škoda vznikla v podobe sumy predstavujúcej skrátenie práva na vydanie nadmerného odpočtu DPH, zvýšenie dane, peňažných

nákladov, ktoré spoločnosti IMMO. SK s.r.o. vznikli z dôvodu platobných ťažkostí s úhradou faktúr za poskytnuté práce a služby dodávateľom, v dôsledku nepriznania nadmerného odpočtu DPH spoločnosť nemala dostatok finančných prostriedkov na riadnu a včasnú úhradu splatných záväzkov voči svojim veriteľom. Pohľadávky spoločnosti IMMO.SK, s.r.o. zo záväzkovo právnych vzťahov pri realizácii svojej podnikateľskej činnosti sa tak navýšili o úroky z omeškania splatných pohľadávok a nákladov za právne zastúpenie. Ak by spoločnosť IMMO.SK, s.r.o. mala k dispozícii peňažné prostriedky vo výške nerealizovaného odpočtu, mohla by riadne a včas svoje záväzky voči všetkým dodávateľom splatiť. Aj zo znaleckého posudku vyplýva záver, že nerealizovaný odpočet mal priamy negatívny vplyv na finančnú situáciu spoločnosti a jej schopnosť uhrádzať záväzky spoločnosti z dôvodu nerealizovania nadmerného odpočtu a s tým súvisiacou platobnou neschopnosťou hrozil spoločnosti i ekonomický úpadok. Spoločnosti IMMO.SK, s.r.o. vznikla však i nepriama majetková ujma vo forme ušlého zisku. Tento vznikol v dôsledku zmarenia úspešnej realizácie podnikateľského zámeru spoločnosti, ktorým bolo realizovať a ukončiť výstavbu obchodného domu ATRIUM v Bratislave a prenajať ho s právom kúpy prenajatej veci tretej osobe. Podstatou podnikateľského zámeru spoločnosti bolo jednak pokryť náklady jeho realizácie a priniesť spoločnosti predpokladaný zisk. Nevrátená DPH bola projektovaná ako značná časť krytia záväzkov spoločnosti. Nakoniec i súdna znalkyňa v znaleckom posudku uviedla, že práve nepriznaný nadmerný odpočet DPH chýbal spoločnosti pri financovaní projektu, vzniknutá priama škoda tak viedla k stavu insolventnosti spoločnosti, ktorý následne viedol k finančnej nezvládnuteľnosti projektu samotnou spoločnosťou. Vydanie nezákonných rozhodnutí a nimi vzniknutá priama škoda zmarili teda úspešnú realizáciu projektu podľa vytýčeného podnikateľského zámeru

- 19 -

5Co/230/2013-440

5Co/231/2013

spoločnosti IMMO.SK, s.r.o., spoločnosti tak bola objektívne odňatá možnosť dosiahnuť v budúcnosti z realizácie projektu očakávané výnosy a predpokladaný zisk. Vyššie uvedené skutočnosti vyplývajú tiež zo znaleckého posudku znalkyne Ing. Harumovej č. 1/2008, ktorého závery odporujú nesprávnemu tvrdeniu odporcu, že ušlý zisk spoločnosti IMMO.SK, s.r.o. bol v skutočnosti ušlým ziskom Ing. Miloslava Dureca, vtedajšieho spoločníka obchodnej spoločnosti. Skutočnosť, že spoločnosť v dôsledku vydania nezákonných rozhodnutí a vzniknutej priamej škody objektívne nebola schopná úspešne realizovať svoj podnikateľský zámer a dosiahnuť predpokladané zisky, nespôsobila ujmu Ing. Miloslavovi Durecovi ako spoločníkovi, ale priamo spoločnosti IMMO.SK, s.r.o. Ing. Miloslav Durec návrhom zo dňa 13. marca 2007 uplatňoval nároky výlučne z titulu postúpenia pohľadávky postupcom - poškodenou spoločnosťou IMMO.SK, s.r.o., nie z titulu svojho originárneho veriteľstva voči odporcovi. Z toho dôvodu nemôže obstať námietka nedostatku aktívnej vecnej legitímácie predchodcu navrhovateľa, ktorá legitímácia svedčala Ing. Durecovi na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 14. apríla 2006.

Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 14. apríla 2006 bola postupcom IMMO.SK, s.r.o. na postupníka Ing. Miloslava Dureca postúpená pohľadávka v zmysle ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, vymedzená ako právo postupcu na zaplatenie priamej škody v celkovej výške 21.708.247,80 Sk, pozostávajúcej zo sumy rovnajúcej sa skráteniu práva na vydanie odpočtu DPH vo výške 19.734.770,80 Sk a v sume rovnajúcej sa zvýšeniu dane vo výške 1.973.477 Sk, úrokov, ušlého zisku, nákladov s tým súvisiacich a/alebo akejkoľvek inej sumy titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom dlžníka (Slovenská republika), ktoré dlžník spôsobil vydaním nezákonných rozhodnutí tam označených alebo vydaním iných rozhodnutí alebo uskutočnením úradného postupu v rozpore so zákonom alebo vykonaním iného aktu v rozpore so zákonom pri správe daní voči postupníkovi.

Ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka určuje formálne a obsahové podmienky platnosti právneho úkonu, teda i zmluvy o postúpení pohľadávky. Z formálneho hľadiska zmluva musí mať písomnú formu, musí vyhovovať všeobecným podmienkam platnosti právneho úkonu. K obligatórnym obsahovým náležitostiam zmluvy o postúpení pohľadávky patrí označenie zmluvných strán a identifikácia postupovanej pohľadávky. Identifikácia pohľadávky musí byť v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 O.z. dostatočne určitá, aby ju nebolo možné zameniť s inou pohľadávkou voči tomu istému dlžníkovi a medzi zmluvnými stranami nevznikla pochybnosť o tom, aká pohľadávka, ako a keby bola postúpená. Spôsob určenia pohľadávok, ktoré sú predmetom postúpenia zákon neustanovuje, je na účastníkoch, aké identifikačné kritéria pre určenie postupovaných pohľadávok zvolia. V rovine hmotnoprávnej je možné

- 20 -

pohľadávku identifikovať rozmanitým spôsobom, najmä uvedeným právnej skutočnosti, na ktorej je založená, výškou, splatnosťou, prípadne inými skutočnosťami, vrátane odkazu na právny titul, vždy však tak, aby nebola zameniteľná s inou pohľadávkou. O dostatočné určenie pohľadávky by nešlo v

prípade, keby ani na základe výkladových pravidiel prejavu vôle nebolo možné dospieť k spoľahlivému záveru, ktorá pohľadávka mala byť zmluvou postúpená. Pre splnenie požiadavky určitosti postupovanej pohľadávky postačí odkaz na zmluvu resp. titul, z ktorého pohľadávka vznikla s tým, že sa postupujú všetky pohľadávky zo zmluvy, respektíve z označeného titulu, bez toho aby pohľadávka musela byť inak identifikovaná.

Prevádzaná pohľadávka bola v zmluve zo dňa 14. apríla 2006 vymedzená predmetom plnenia ako peňažná náhrada škody, obsahujúce právny dôvod - náhrada škody, je charakterizovaná skutkovým základom právneho dôvodu - škoda spôsobená vydaním nezákonných rozhodnutí, obsahuje označenie dlžníka a taktiež uvádza právne tituly - identifikáciu rozhodnutí, ktorými bola škoda spôsobená. Predmet postúpenia je teda v zmluve dostatočne identifikovaný a určitý, spĺňa požiadavku určitosti a nezameniteľnosti s inou pohľadávkou postupcu voči odporcovi. Na postúpenie sú spôsobilé i pohľadávky, ktorých existencia je sporná, či pohľadávky, ktoré vzniknú až v budúcnosti, teda pohľadávky, pri ktorých výška peňažného plnenia spravidla nie je v okamihu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky objektívne zistiteľná, nemožno preto určenie presnej výšky pohľadávky v peniazoch považovať za podstatnú náležitosť zmluvy, ktorý by viedol k neplatnosti zmluvy pre jej neurčitost.

Z právneho vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom neprislúchajú dlžníkovi žiadne námietky, ktoré by sa týkali platnosti či neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Dlžník je povinný plniť svoj dlh postupníkovi aj vtedy, ak by mal pochybnosti o tom, či k postúpeniu došlo. Dlžník nemôže odmietať splnenie dlhu zodpovedajúceho postúpenej pohľadávke len preto, že považuje zmluvu o postúpení pohľadávky za neurčitú alebo nezrozumiteľný právny úkon.

K námietke odporcu, že súd prvého stupňa zaviazal Slovenskú republiku na náhradu priamej škody napriek tomu, že daňový úrad právoplatne rozhodol, že obchodná spoločnosť IMMO.SK, s.r.o. nemá nárok na vrátenie 14 % dane, ktorú nemohla odpočítať z uskutočnených zdaniteľných plnení za obdobie od januára do septembra 2003, vzhľadom na právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. októbra 2006 pod sp. zn. 1 S 11/2005, ktorým bola žaloba obchodnej spoločnosti zamietnutá, kde súd konštatoval, že správca dane ako aj Daňové riaditeľstvo SR postupovali správne, keď obchodnej spoločnosti IMMO SK s.r.o. neuznali odpočet dane a určili obchodnej spoločnosti zvýšenie dane, odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ podal žalobu na Krajský súd v Bratislave len vo vzťahu k preskúmaniu zákonnosti

- 21 -

5Co/230/2013-441

5Co/231/2013

rozhodnutí Daňového riaditeľstva č. II/256/7695/2004/1031 a č. II/256/7700/1031 zo dňa 13.7.2004. Krajský súd pri rozhodovaní vychádzal z platnej registrácie od 1.10.2003, keďže neexistuje právna úprava, ktorá by umožňovala, aby súd alebo iný orgán menil termín registrácie daňovníka späťne v čase, preto vyššie uvedené rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR ako nezákonné nezrušil. Predmetné rozhodnutie správcu dane, ktorými zamietol registráciu IMMO.SK, s.r.o. za platcu DPH nemal ani dôvod skúmať, lebo neboli predmetom preskúmania. Krajský súd skúmal skutkovú situáciu vo vzťahu k nároku na vrátenie dane v období od 1.10.2003 (deň vykonanej registrácie) do konca roka 2003 a nerozhodoval o období od 1.2.2003 do 30.9.2003, kedy došlo k porušeniu práva IMMO.SK, s.r.o., na základe ktorého si navrhovateľ uplatňuje svoje nároky na náhradu škody. Zákon č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v ustanovení § 1 upravuje, že osoba podliehajúca dani je platiteľom odo dňa registrácie. Zákon taktiež nepozná možnosť spätnej registrácie daňovníka za platiteľa a ani zrušenie platnej registrácie (ust. § 43 zákona č. 289/1995 Z.z.) z dôvodu predchádzajúceho porušenia zákona pri zamietnutej registrácii.

Pri posúdení daňového priznania za obdobie október 2003 postupoval správca dane v súlade s § 4 ods. 5 zák. č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, pričom ale v prípade, ak by spoločnosť IMMO.SK, s.r.o. bola ako platiteľ DPH zaregistrovaná na základe svojej prvej žiadosti o registráciu, nebol by dôvod na nepriznanie nadmerného odpočtu ani zvýšenia dane o 10% (odpoveď č. 18 znaleckého posudku č.1/2008 znalca doc.Ing. Anny Harumovej, PhD. z 23. júla 2008).

Ohľadom namietanej výšky škody odvolací súd poukazuje na riadne, zreteľné a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa v tejto časti. Pokiaľ súd prvého stupňa konštatoval, že odporca znalecký posudok znalkyne Ing. Harumovej č. 1/2008 nerozporoval, z jeho podania z 27. augusta 2008 skutočne výslovne vyplýva, že k predmetnému znaleckému posudku sa odporca nebude vyjadrovať z dôvodu, že otázky uložené znalkyni súdom sledovali vyčíslenie škody, resp. ušlého zisku, pritom o nepriznaní nároku na vrátenie sumy 19.734.770 Sk, o uložení navýšenia dane vo výške 1.973.477 Sk a úroku z odkladu platenia dane vo výške 162.771 Sk bolo právoplatne rozhodnuté správcom dane - Daňovým riaditeľstvom SR a následne Krajským súdom v Bratislave. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na dôvody uvedené v predchádzajúcom odseku odôvodnenia tohto rozsudku. Ohľadne odporcom namietanej neurčitosti nákladov na právne služby odvolací súd poukazuje na odpoveď

znalkyne číslo 19 v spojení s tabuľkou 22 znaleckého posudku č. 1/2008, podľa ktorého záveru tieto náklady predstavovali sumu 637.380,42 Sk za faktúry vystavené do 30. 11. 2006, predmetom týchto teda v žiadnom prípade nemohli byť náklady aktuálneho konania

- 22 -

tak, ako to namietal odporca, keď návrh na začatie konania došiel súdu prvého stupňa dňa 13. marca 2007.

Odporca ďalej v odvolaní poukázal na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 9 zák. č. 58/1969 Zb., podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Z obsahu spisu vyplýva, že v poradí prvú žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody podal predchodca navrhovateľa Ministerstvu financií Slovenskej republiky dňa 21. januára 2005, druhú žiadosť podala obchodná spoločnosť dňa 23. marca 2006. Odpoveďou vedúcej služobného úradu Ministerstva financií Slovenskej republiky zo dňa 30. júna 2005 v reakcii na prvú žiadosť bolo oznámenie, že Ministerstvo financií Slovenskej republiky neuspokojí uplatňovaný nárok na náhradu škody, nakoľko nie je splnená podmienka na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. v platnom znení. Obsahom druhej odpovede zo dňa 5. apríla 2006 bolo len poukázanie na prerokovanie prvej žiadosti, a keďže v novej žiadosti neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, ministerstvo považovalo žiadosť za riadne vybavenú.

Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej vydaním nezákonného rozhodnutia orgánu štátu je konaním medzi poškodeným účastníkom na jednej strane a štátom zastúpeným príslušným ústredným orgánom na strane druhej, jeho cieľom je dosiahnutie zmierného vyriešenia veci. Zákon č. 58/1969 Zb. neustanovuje spôsob prejednávania takejto žiadosti, ide teda o konanie neformálne, ktoré v kladnom prípade končí spravidla dohodou, podľa ktorej dochádza buď k úplnému, alebo aspoň k čiastočnému uspokojeniu nároku, v opačnom prípade sa môže poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti žalobou na súde. Poškodený sa nemôže žalobou domáhať na súde uspokojenia nového nároku, ktorý pri predbežnom prejednaní neuplatnil.

V danom prípade predbežné prerokovanie nároku sa týkalo výlučne nároku na náhradu škody v súvislosti s predmetnými nezákonnými rozhodnutiami, predchodcovia navrhovateľa sa dokonca opakovane pokúšali neformálne konanie o žiadosti o predbežnom prerokovaní nároku vyvolať, pritom niet pochyb (vzhľadom na obsah vyrozumienia o prerokovaní), že ústredný orgán nárok prerokoval a po skončení prerokovania poškodeného o výsledku prerokovania aj informoval. V danom prípade teda neexistovala (procesná) prekážka uplatnenia nároku na súde a jeho prejednávania súdom, otázku výšky škody (v danom prípade ustálenej až znaleckým posudkom) pritom nemožno zamieňať s totožnosťou nároku, ktorý bol uplatnený tak v rámci predbežného prerokovania, ako aj na súde rovnaký.

- 23 -

5Co/230/2013-442

5Co/231/2013

Napokon sa odvolací súd nemohol stotožniť s argumentáciou odporcu ohľadom údajnej nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. Napadnutý rozsudok poskytuje vyčerpávajúce ozrejenie skutkového stavu veci, súd prvého stupňa vo veci vykonal náležité dokazovanie a správnym smerom, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel súd k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil vo veci samej aj správny právny záver. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), neznamená ani právo na to, aby bolo súdom rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnym názorom (I.ÚS 50/04), nepatrí sem ani právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/97), resp. toho, aby sa súd riadil výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov predkladaných účastníkom (II.ÚS 3/97). Pokiaľ ide o obsah odôvodnenia súdneho rozhodnutia, súd nemusí v ňom dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie s podstatným významom pre vec, a stačí ak dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých podrobností.

V odvolaní odporca neargumentuje skutočnosťami, ktoré by neboli predmetom skúmania súdom prvého stupňa, resp. ktoré by mali za následok zmenu súdom prvého stupňa zisteného skutkového stavu a jeho právneho vyhodnotenia a posúdenia veci, naopak jeho argumentačná logika má výrazné znaky účelového zahmlievania postupu odporcu v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona. Z konania pred súdom prvého stupňa a výsledkov vykonaného dokazovania iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé prívodiť iné právne posúdenie

veci. S poukazom na vyššie uvedené neostalo odvolaciemu súdu než napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť, z hľadiska jeho vecnej správnosti, podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Ako dôvodné však vyhodnotil odvolací súd odvolanie odporcu proti napadnutému uzneseniu o trovách konania, keď namietol priznanie náhrady trov konania navrhovateľovi pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za podaný návrh vo výške 16.596,96 eura, pričom v zmysle zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v zmysle Položky 7a v čase vzniku poplatkovej povinnosti (zák. č. 621/2005 Z.z. s účinnosťou od 1. januára 2006) súdny poplatok vo veci náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom bol stanovený vo výške 3.000 Sk. Predmetom náhrady trov v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. môžu byť len trovy potrebné na účelné uplatňovanie práva, za ktoré nie je možné považovať súdny poplatok zaplatený v inej (vyššej sume) ako zákonom stanovenej výške.

Z toho dôvodu

- 24 -

odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa o trovách konania zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania navrhovateľa, predstavujúcu náhradu súdneho poplatku vo výške 99,58 euro a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 229.325,09 euro, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku Advokátskej kancelárii Kucek, Havlík & Partners, s.r.o. (§ 149 ods. 1, 3 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému navrhovateľovi ich náhradu nepriznal, pretože trovy odvolacieho konania v lehote vyplývajúcej z ust. § 151 ods. 1 O.s.p. od vyhlásenia rozhodnutia nevyčísliť, v ktorom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.